

Notre Dame
d'Orval

- Orval, August 2013 -

Letter of Jean

Dragi prijatelji, Odile me je peljala v Orval. Ob najinem prihodu lastovk ni bilo tam. Mislim, da so čakale na toplejše vreme. Potem pa so brez opozorila hrupoma priletele...in poplesavale okoli zvonika, se vrtele v zraku, se spuščale nad ribnik, posrkale kapljico, se osvežile in se žvrgoleč naglo in nagajivo dvignile v nebo. In potem kot na zvonjenje zvonca so odletele vsaka na svoje gnezdo, nevidno človeškim očem. Nočni počitek. Kako so lepe in svobodne, ja svobodne...

Skoraj teden pozneje. Počutim se kot doma – miren in spočit. Ob poslušanju petja vse bolj množičnih menihov okoli opata očeta Loda sem napolnjen s srečo. Pravo veselje v primerjavi s tem, da moliš sam, je skupna molitev z njimi.

Nisem prepričan, ali znam moliti, a tu sem, želim biti z Jezusom: gledam ga in On gleda mene.

Brez besed, le prisotnost. Včasih zadremļjem, celo zaspim med molitvijo. Ali to velja za molitev? Ali je to pomembno? Spet drugič mi rojijo misli po glavi, ne preveč zanimive, potem pa se moj razum spet umiri in z njim moja duša. Morda pomeni moliti to, da sedeš in čakaš, čakaš na srečanje z Bogom, za katerega pa ne veš ne ure ne dneva, kdaj pride. Moliti pomeni počivati v tem srečanju. Pomeni srečati Boga v svojem srcu.

Raphaël Simi

Philippe Seux

Jean, Pierrot Crépieux, Pierrot Grelet,
Philippe Seux

Molitev je postala zame neskončna hvaležnost, velika zahvala Bogu, zahvala za ustvarjenje (lastovke, itd.) in posebna zahvala za jubilejno leto za nas – 50 let Barke in 40 let Vere in luči.

Kolikšen, nepričakovan dar! Še vedno ne morem dojeti. Ti resnično nori začetki z Rafaelom in Filipom v razpadajoči hiši v Troslyju: brez načrtov za prihodnost, samo ljubezen do vsake osebe in vsakega dneva takega kot pride. Sprejeti vsak dogodek in tako mislim, se nanj odzvati z malo modrosti in zdrave pameti. Potem so prihajali ljudje, ki jih je opogumljal p.Tomas, sveti mož, ki je molil za skupnost, ki se je porajala. Prišli so ljudje, prišla sta pomoč in denar. Prišli so Jacques, Pierrot in Lucien. Na začetku smo bilo malo na tesnem. Henri in arhitekt Louis sta prišla na pomoč. In tako naprej. Jasno je bilo, da ne bom zmogel sam, zato so prišli še drugi. Vedno je tako: ko se začuti potreba, pridejo ljudje in potem skupaj rastemo.

First home of L'Arche at Trosly

Za to rastjo sta bila skrivnostna roka Boga in njegovo srce.

Kajti Bog je imel načrt za Barko in Vero in luč, tako smo postopoma spoznali in bomo še odkrivali v prihodnjih letih. Hvala Bogu, hvala vsem, ki boste tole pismo dobili kakor tudi tisti, ki ga ne boste dobili, tudi tistim, ki boste sprejeli tole sporočilo kot kontemplacijo v Božjem srcu.

Resnično verjamem, da sta Barka in Vera in luč delo Boga, ki vsakega od nas, da bi tisti, na katere so predolgo gledali kot na nepotrebne in odvečne, jih skoraj iztrebili, lahko našli tisto mesto, ki jim pripada v svetu, cerkvah in vseh religijah. Njihova majhnost je njihova lepota in veličina, je klic k odnosu, razodetje ljubezni v srcu stvarstva.

S tem, da so, prinašajo upanje svetu in vsakemu izmed nas, če le lahko (ne glede na to ali imamo odgovornosti ali ne,) vsaj odgovorimo na njihov klic. V njihovem srcu je skrivna modrost, modrost nežnosti, ljubezni, skupnosti, src, modrost smeha in plesa in celo modrost »norosti«, ki razdvaja kulturo normalnosti in pravilnosti, da bi razkrila novo svobodo.

Ja, moja molitev izvira iz neskončne zahvale za ponižne roke Boga, ki nas je poklical s toliko nežnosti. Vse to je tako lepo, da stojim, sedim ali klečim pred Bogom in ga slavim.

»Mogočne je vrgel s prestolov in povišal je nizke. Lačne je napolnil z dobrotami in bogate je odpustil prazne.« To je Marijina pesem(Lk 1, 52, 53) – to je naša pesem. Dejstvo, da toliko ljudi v cerkvi ali zunaj nje resnično ne razume ali noče razumeti, da življenje z osebami s prizadetostjo lahko ljudi resnično spremeni in jih privede k Bogu, me žalosti. Lahko postanejo zakrament - kot je lahko zakrament vsako srečanje, če so naša srca odprta.

Prišel sem rahlo utrujen, leto v Troslyju je bilo dobro napolnjeno.

Ni bilo toliko potovanj, ampak veliko duhovnih vaj v Troslyju, pogosto se zdi, da izvirajo besede iz globine kljub utrujenosti in nekakšni notranji revščini. Kolikšen dar, da lahko govoriš o Jezusu, da lahko govoriš o Janezovem evangeliju v angleščini in francoščini. Osebe, ki poslušajo, se zdiijo prevzete, njihova srca se odprejo. Ponižno se počutim pred tem darom. Moje zdravje je bilo v glavnem dobro; seveda malo utrujenosti, a kaj naj pričakujem na začetku svojih 85 let? Moje srce veselo utriplje v aritmiji, včasih se mi zatresejo noge. Rekel bi, da tudi one postajajo utrujene – na sprehodih po gozdovih tukaj v Orvalu čutim utrujenost.

Vse leto je bila Odile izjemno dragocena pomoč na tisoč in en način – obiski pri zdravniku, socialno skrbstvo in vse, kar zadeva hišo Lazarus. Po svojih najboljših možnostih se trudi, da čim več hodim in naredim kako vajo in je moj šofer vedno, ko ga potrebujem.

With Faith and Light

Members of L'Arche Queretaro and L'Arche Daybreak communities
Photo : Warren Pot

Zelo se čutim privilegiranega, saj sem že skoraj 50 let v skupnosti v Troslyju in mi pomaga toliko čudovitih ljudi.

Odgovorna za našo skupnost je Christine McGrievy (prej 13 let vice koordinatorka mednarodne Barke). Ima tako čudovito modrost in energijo. Vedno bolj vodijo skupnost, so njeno srce in življenje, osebe z vidno prizadetostjo, za to je porok Christine.

Papež Frančišek (kakšen dar!) je velikokrat poudaril pomembnost kulture srečanja. Čutim, da je tukaj srce vsega mojega učenja in življenja: srečati Jezusa, srečati ljudi in videti vsakogar kot darilo Boga. Veliko se še moram naučiti, da spoznam ponižnost v srcu ljubezni. Molite, da bom znal to ponižnost odkriti.

V trenutku, ko zaključujem tole pismo, je vprašanje aktivne intervencije Amerike, Anglije in Francije v Siriji, da bi kaznovali sirsko vojsko glede uporabe kemičnega orožja. Ali so – smo mi vsi – na poti v velik mednarodni spor? Moj Bog, moj Bog! Se moramo še vedno pobijati? Kje je upanje v našem zlomljenem svetu? Ali ne v majhnih skupnostih, ki odpirajo srca šibkim in zavrženim? Šibki prebujajo srca močnih in močni ščitijo šibke. Skupaj lahko postanemo znamenje edinosti in miru.

Pismu dodajam kratko razmišljanje, ki sem ga imel ob tem, ko sem julija prejel nagrado »Pacem in Terris«.

Nagrada, ki mi jo je podelil škof Amos iz Združenih držav, je bila prvotno namenjena velikim borcem za mir (Martin Luther King, Dorothy Day, nadškof Dom Helder Camara, Mère Teresa, Hildegard Goss-Mayr in veliko drugih). Bil sem osupljen, presenečen in vesel, da je preko mene dobila nagrado Barka. Smo in resnično želimo biti kraji miru in znamenje našemu svetu.

Hvala vsem za voščila ob mojem 85. rojstnem dnevu.

Pascal Denardo, Barb Arland-Fye,
Bishop Amos
Photo: Robert Laskowiecki

V skupnosti z vsakomur od vas, Jean.